

hvilke paa et uendelig løst Grundlag, paa uendelig løse Motiver, paa uendelig løse Forudsætninger, som vistnok ikke have noget tilsvarende eller blot noget tilnærmelsesvis tilsvarende ved andre Lovforelæggelser. Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag, hvis man ikke vidste det forud, tydelig nok er Tegnet paa, at vi befinde os i en reaktionær Periode. Det er jo altid saa, at i en reaktionær Periode blive Sindene mørkere, og man faar Øyst til Straffestærpelse. Den mørke Mand giver sig da Udslag, jaaledes som det viser sig ved nærværende Lovforslag. I frihedsbegejstrede Tider, hvor man ligesom kan mærke Frihedens Vingeslag, blive Sindene lysere, man har mere Medlidenhed med hinanden, Straffen stal mere gaa i Retning af at forbedre Synderne end at straffe dem. Jeg tror, at det er Tegnet paa Opgangstider, at der skal Mildnelser i Straffeloven. Det vil vistnok ogsaa kunne konstateres gennem Historien, at reaktionære Perioder til alle Tider komme med strenge Straffe, med Brutalitæt og Bryggestraffe i Følge, saaledes som det nu her foretaas. Paa mig virker det altsaa saaledes, at dette Lovforslag er Udslag af en reaktionær Mand, og det er saa meget mere betegnende for denne Retning, at det, naar Lovforslaget foreligger, som det nu foreligger, ingenlunde er, fordi man ikke har haft Øyst til at gaa langt videre, hvis man havde turdet for Folketinget. Det er ved tidligere Forhandlinger netop blevet udtalt, at Øysten til at stærpe disse Paragraffer i høj Grad var til Stede, men at man vilde indrette sig efter Folketingets formentlige Smag, og derfor slog af. Den reaktionære Øyst til Straffe, haarde Straffe, paa et Omraade, hvor de efter min Overbevisning slet ikke ere nødvendige, har været og er i høj Grad til Stede, og jeg siger, det er Reaktionens Mand, der giver sig dette Udtryk.

Min Hovedbetænkethed ved Forslaget er dog den, at det er vendt mod Proletariatet, Arbejderstanden. Jeg er overbevist om, at dette Lovforslag sigter nedad mod Proletariatet i ganske særlig Grad. Det er jo ikke, fordi der jo nok findes Bøller ogsaa i de saakaldte finere Kredse. Det er jo ikke mange Dage siden, man læste i Bladene om et meget fint Selskab, og i dette en Marineløjtnant, der overfaldt Jagesløse, fredelige Personer i Bredgade, og hvad der skete ved denne Lejlighed i Bredgade var vistnok i alle Maader meget graverende. Men tror nu nogen, at vedkommende Marineløjtnant eller hans Selskab vilde falde ind under de stærpe Bestemmelser, som indeholdes i denne Straffelov, hvorefter der jo kan gives Tvangsarbejde

indtil 6 Maanedes, og hvorefter der kan anvendes Bryggestraf mod dem, som ere kendte Gællestraffe? Tror nu nogen, at disse Mænd af den saakaldte bedre Klasse kunne tænkes at ville falde ind under disse ny Bestemmelser? Jeg skal dertil sige, at jeg er ganske overbevist om det slet modsatte: at det ikke vil ske. Det vil for det første ikke ske, fordi man selvfølgelig vil have Medlidenhed med disse unge Mænd og den pæne Familie, de tilhøre, og dernæst fordi det er lagt i Dommerens Haand, hvorvidt Tvangsarbejde skal dømmes. Ifølge § 3 har Dommeren Valget imellem Bøder, Fængsel og Tvangsarbejde, og man kan være ganske overbevist om, at Tvangsarbejde ikke vil blive anvendt i det Tilfælde, jeg tillod mig at nævne for et Øjeblik siden. Det er jo allerede saaledes, at de sædvanlige Straffebestemmelser ikke anvendes paa de saakaldte bedre Folk i mange Tilfælde, ja maake i de allersleste, afgøres Sagen i Mindelighed for lukkede Døre efter Overenskomst, hvis det er en saakaldt finere Bølle, der forser sig, hvorimod dette ikke saa let sker, naar det er en simpel Mand, der er Tale om. Vi have jo i de allersidste Dage haft et Tilfælde med en Kommunelærer, der har gjort sig fortjent af det høje Regeringsparti, og om hvem der skete Anmeldelse til Politidirektøren, som dog ikke fandt Anledning til at tage Anmeldelsen til Følge, men lod vedkommende rejse videre. Vi have derimod Eksempler paa, at Arbejdere paa et rent faldt Grundlag ere blevne underkastede Baretægtsarrest og de dermed forbundne Ubegageligheder og Lidelser, medens vi jo, som sagt, i de sidste Dage kunne konstatere det Tilfælde, at en Forening kan anmelde en Mand for Svigagtighed, men at Politidirektøren alligevel skønner, at denne Mand skal have Lov til at rejse fri og frant. Alt dette viser, at Manden ikke er den, at vi alle i lige Grad skulle falde ind under disse stærpe Straffebestemmelser. Manden er den, at denne Lov viser nedad mod Proletariatet og vil foreny og brutalere Straffe med sig mod Arbejderstanden. Der er endvidere en Ting, jeg kunde ønske at sige netop om dette enkelte Punkt, og det er dette, at Loven vistnok ikke uden Grund kan kaldes en Strubrækkerlov. Jeg bruger dette Udtryk Strubrækker, fordi det efter min Mening er et meget godt Bånd og meget ramrende Ord om en vis Klasse Medborgere. Der staar i Lovforslagets § 1, at offentlig Baatale og de der omhandlede Straffe komme til Anvendelse, naar Forseelsen har været forbundet med Overtrædelse af Politiforskrifter. Den Forseelse, Paragraffen omhandler, er